

blevet omgivet af en Mistillidens Atmosfære, som det ikke er lykkedes at sprede og erstatte med en Atmosfære af Tillid.

At dette er blevet Tilfældet, kan maa-ske ikke undre, thi den, som søger at studere Udviklingen i hele dette Spørgsmaal fra Krigsaarene frem gennem Aarene derefter og indtil denne Dag, maa, synes det mig, blive slaaet af den Raadvildhed og Planløshed, som har præget vor Bankpolitik herhjemme, hele den Financieringspolitik, Kreditgivningspolitik, som er ført af vore Hovedbanker paa Basis selvfølgelig af Nationalbanken: Hjælp til Støttekonsortier i Landmandsbanken, Implicering i Sammenbrudene eller i alt Fald den Interesse, som under Udviklingen af disse har knyttet sig ogsaa til disse Spørgsmaal fra Nationalbankens Side, den fejlagtige Bedømmelse ganske særlig af Landmandsbankens Stilling, som Nationalbankens Ledelse har gjort sig skyldig i, det er alt sammen medvirkende Aarsager til den Mistillid til Styrelsen, som findes i vide Kredse, og derigennem ogsaa Mistilliden til de Gældsbeviser, der udstedes af den Bank, som er under denne Ledelse, det vil sige Mistilliden til den danske Papirkrone.

Der har efter min Opfattelse været ført en Valutapolitik, som ikke har været præget af Hensynet til Kronen som det alt overskyggende Hensyn, og man kan heller ikke, da Nationalbanken er en privat Institution, i og for sig opstille et generelt Krav i saa Henseende; men mig forekommer det, at under Forhold som dem, der har udviklet sig i disse Tider, maatte det i fremtrædende Grad være et Hensyn, som var bestemmende for Nationalbankens Valutapolitik, og derimod ikke det Hensyn: hver Dag at sælge Valuta lidt dyrere, end man havde købt den i Gaar. Hvad om Nationalbanken gennem en Periode satte ind efter det Princip: at sælge Valutaen billigere, end den købte den, for derigennem at tvinge Udviklingen ind i en opadstigende Kurve, hvad om dette skete? Det vilde ganske vist angribe Udbyttumuligheden, men det vilde styrke det, som det frem for alt gælder om at styrke: Tilliden til Nationalbankens Gældsbeviser, til Papirkronen.

Heller ikke den Udbyttepolitik, der har været ført, har været egnet til at skabe Tillid om vor førende, vor centrale Bank. En Diskontopolitik som den, man efter Kursegaliseringsfondens Skabelse gik ind i, og som ikke har virket efter sin Hensigt, har ogsaa øget Mistilliden. Jeg er heller ikke sikker paa, at man satte

ind med denne Politik i det rette Øjeblik. Dens Formaal var en Fastholden af en tilfældig valgt Kurs, som man umiddelbart derefter maatte opgive, hvilket selvsagt var egnet til at tilvejebringe Tvivl baade ved Hensyn til Ledelsens Forudseenhed og med Hensyn til det Middels Virkeevne, som man bragte til Anvendelse. I Forbindelse hermed har man saa gennem Valutakonferencens Betænkning rejst en Række politiske Krav, som skulde opfyldes i Forbindelse med Kursegaliseringsfondens Skabelse som Vilkaar for, at denne kunde virke efter sin Hensigt, skønt man ikke i den Kreds besad Forudsætninger for at bedømme saadanne Foranstaltningers politiske Virkninger udadtil, og skønt man vidste, at for Gennemførelsen af Foranstaltninger af den Karakter vilde der paa Rigsdagen ikke kunne samles et Flertal.

Alt dette har efter min Opfattelse skabt Mistillidsatmosfæren om Kronen, om Nationalbanken, og Kronens Fald er blevet Følgen trods det danske Samfunds økonomiske og erhvervsmæssige ubetingede og absolutte Sundhed. Ved Regeringsforanstaltninger er praktisk talt Balance tilvejebragt i Statshusholdningen og derigennem et af de Hovedkrav for en Bedring af den danske Krone, som fremføres i Bankkommissionens Betænkning, opfyldt. Ved den Holdning, som man fra Indenrigsministeriets Side gennem det sidste Aar har indtaget overfor kommunale Laanetilbøjeligheder, er Laanepolitikken fra Kommunernes Side begrænset til stigende Grad, og jeg tør sige paa virkelig effektiv Maade. Ved Luksustoldforanstaltninger overfor en vis Vareimport har man søgt denne begrænset, man har ved Støtte til Industrien paa forskellig Maade søgt at øge dens Konkurrenceevne, ikke mindst ved Tildeling af Eksportkreditter, og man har ved disse Foranstaltninger, hvad Anvendelsen af det finansielle Udbytte angaar, som disse maatte give, vist Hensyn til og Forstaaelse af Betydningen ogsaa for vor Krone af snarest muligt i det stærkeste Tempo, som ekstraordinært lader sig tilvejebringe, at foretage Afbetaling paa Statsgælden.

Nu er det Bankernes Sag at gøre deres store Indsats for at genoprette Tilliden ved at føre en Bankpolitik, som maalevidst sigter imod Kronens Stabilisering, og som aabent lægger de Principper, hvorefter denne Politik føres, frem for Offentligheden; thi det er ogsaa efter min Opfattelse en afgørende Betingelse for, at vi her kan naa et Resultat. Her ligger en for Bankerne efter min Opfattelse saare